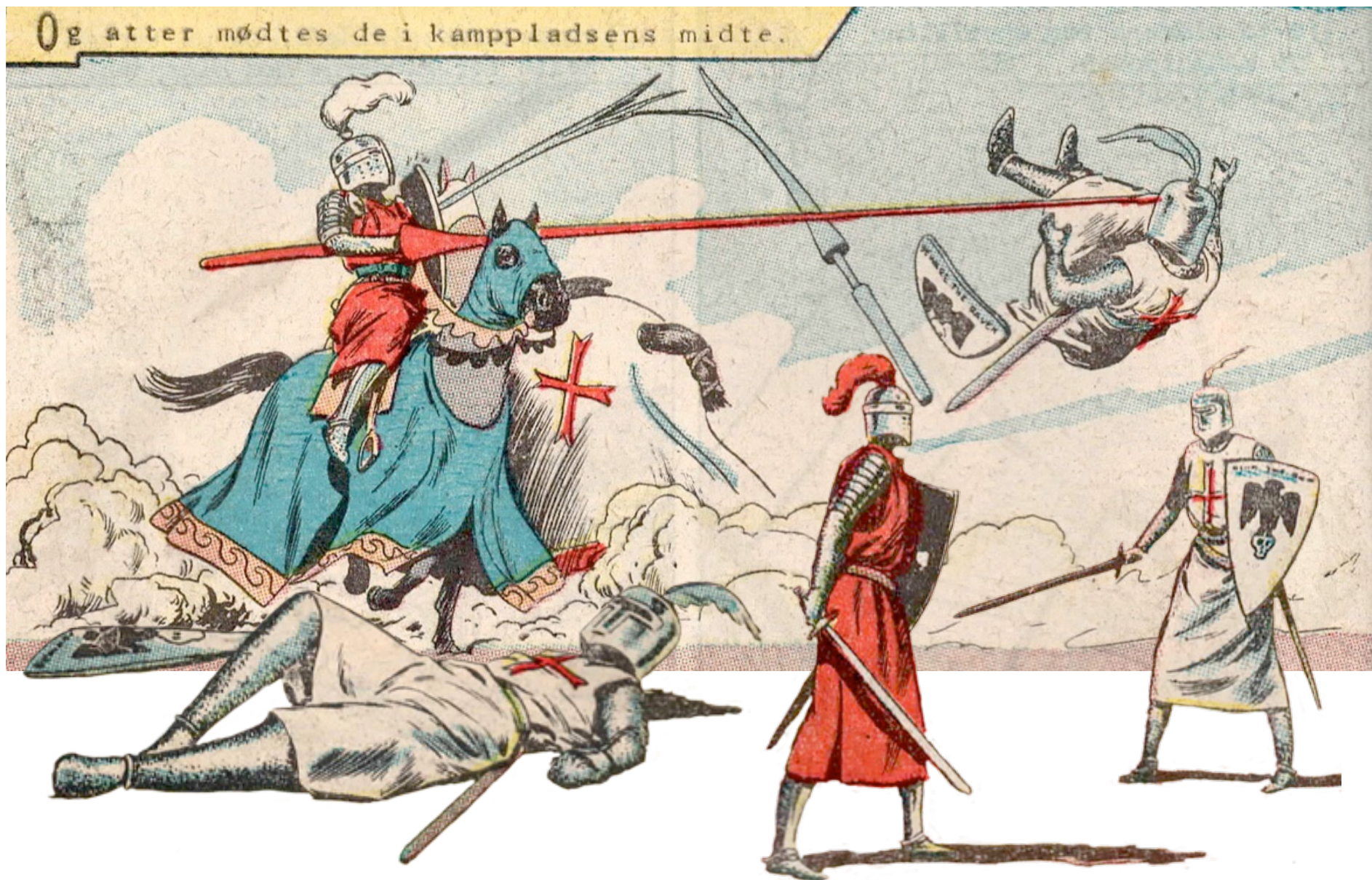

Peters julekalender

*24 små fortællinger fra min barndom
1959*

4. DECEMBER

ET KOBBERSVÆRD

Det er et lille hus, vi bor i, så de fleste af vores møbler står pakket godt sammen i den mørke garage. Der er kun en lille gang op langs den ene væg, som vi kan gå på, hvis vi skal hen til oliefyret. Jeg må godt gå langs væggen, men ikke op i møblerne. For tænk, hvis det hele faldt sammen og du blev knust af den store hjørnesofa, sir' far. Jeg kan godt se, at det er rigtigt, men jeg har nu alligevel fundet min egen lille hule på den lille sofa, som stod i dagligstuen, og hvor jeg lå, når jeg var syg. Når jeg kravler derind, er jeg helt for mig selv. Det er lidt lissom', når jeg gik op og satte mig oven på kedlen på

mejeriet. Der var osse mørkt, og jeg var helt for mig selv. Jeg kunne lade tankerne flyve og tænke på, hvad der skete omkring mig. Det er som regel, hvis jeg er en smule ked af det, jeg går ind i hulen. Det sker ikke så tit mere, men pludselig synes jeg, at det er rart, at være helt alene i mørket, hvor ingen kan finde mig. Så tænker jeg tilbage på tiden, hvor vi boede på mejeriet i Sallinge. Tænker på de triste ting, vi oplevede hele sidste år, hvor vi ikke vidste, om vi kunne blive boende på mejeriet eller ej - hvorfor var det lige os, det skulle gå ud over? Men osse på alle de rare og sjove ting, som Ulrik, Per og jeg gik og lavede. Prærievognen til fastelavn - og mon vikingeloven stadig ligger på de små metalstænger i baghuset? Jeg tænker osse på mine klassekammerater, som jeg var sammen med på Hillerslev Centralskole? Anders, som vi sagde, altid lugtede af lort. Thorkild, som altid blev sur og kørte hjem, hver gang vi var til drengefødselsdag. Og tvillingerne Signe og Inger. De lignede hinanden meget, men jeg kunne nu godt kende forskel på dem. Jeg kunne bedst li' Signe, hun var bare så sød. Nogle gange får jeg tårer i øjnene og synes osse, at det er lidt synd for mig. Men når jeg sådan har siddet lidt, går det som regel over, og jeg kan på en måde ikke forstå, hvorfor jeg overhovedet var gået ind i hulen. Jeg har det jo godt nu - her i Ringe.

Jeg tænker osse nogle gange på, hvorfor vi har alle møblerne stående i garagen. Jeg ved godt, at de ikke kan være inde i huset, men hvorfor så ha' dem stående i garagen - skal vi ikke blive boende? Det tænker jeg nogen gange på.

Blandt møblerne i garagen har jeg fundet nogle kobberrør. De blev i Sallinge brugt til at holde kokustæppet på plads på trappetrinene. Jeg kan ikke rigtigt se, hvad vi har at bruge dem til nu, så der sker vist ikke noget, at jeg bruger et par stykker. Jeg har nemlig fået en ide'. Hvis jeg nu banker røret fladt med en hammer, så kunne det godt bruges som sværd. Det er fint nok at lege med et træsværd, men et af metal ville jo være meget bedre. Det er meget nemt at banke kobberrøret fladt, jeg troede ikke, at kobber var så blødt. Jeg lader den sidste del af røret være rundt; det skal nemlig bruges til skæftet. Hvis jeg vikler garn rundt om røret og limer det fast, så har jeg et godt sværd. Det kommer til at se godt ud. Jeg tager det i hånden og slår et par slag ud i luften. Det virker nu ikke helt, som jeg troede, det er lissom lidt for let. Men godt ser det ud. Jeg laver hurtigt et til, så kan Ulrik og jeg prøve at fægte.

Nu står vi med skrævede ben overfor hinanden. Jeg er Ivanhoe og Ulrik er Boris Gilbert, det er ham, som har taget den jødiske pige Rebbeca til fange, og som nu skal brændes på bålet som troldkvinde, hvis ikke Ivanhoe redder hende. Det bliver en kamp på liv og død. Boris Gilbert gør det første udfald. Ivanhoe trækker sig tilbage og undgår med nød og næppe hans sværd. Boris Gilbert gør endnu et udfald, og Ivanhoe får igen pareret, men Boris Gilbert slår hårdt. Det dirrer i hånden, når Ulrik slår. Ulrik

og mig står nu og kigger på hinanden og på vores fine kobbersværd. De er ikke så fine mere - de er fuldstændig bøjet sammen. Pokkers osse! De så ellers så fine ud, men Ivanhoe's sværd var altså ikke lavet af kobber.

Jeg er lige blevet færdig med at læse "Ivanhoe". Udenpå er der et billede af Ivanhoe, hvor han spidder Boris Gilbert med lansen, så den splintres. Den var spændende, men osse lidt svær at læse. Der var så mange svære ord, jeg ikke kendte. Jeg anede ikke, hvad det vil sige at være saxer eller normanner. Heldigvis har vi et gammelt leksikon stående i bogreolen, og her kan jeg tit finde svarene på det, jeg ikke ved. Jeg har ikke helt forstået det, men det er i hvert noget om Englands historie og de forskellige mennesker, som engang levede der. Jeg tror nok, at jeg er den i klassen, der læser flest bøger. Jeg kan godt li' bøger om gamle dage som Ivanhoe, men jeg er osse ved at læse om ægypterne i Grimbergs Verdenshistorie. Jeg fik første bind til min fødselsdag og andet nu her til jul. Jeg var lidt skuffet, da jeg pakkede gaven op - bogen så lidt kedelig ud. Men da begyndte at læse i den, var den faktisk spændende. Det er historie på en helt anden måde end Robin Hood og Ivanhoe, men næsten lige så spændende. Lige nu er jeg ved at læse om en farao, der hed noget med Tut tut et eller andet - det er sådan et svært navn. Det var to englændere, som fandt ham i Kongernes Dal nede i Ægypten, og der var ingen der troede, at der lå nogen begravet i klippen lige på det sted. Den ene af englænderne døde kort tid efter og nogen sagde, at det var en forbandelse, fordi man havde gravet faraoen op. Far sir', det er noget pjat. Selvfølgelig var det ikke nogen forbandelse, det var bare en tilfældighed. Der er et billede at Tut fra hans kiste - det er en slags maske, der er lavet helt af guld. Tænk, at de kunne lave sådan noget dengang for så mange år siden.

Facts & kommentarer

Min gamle klasse i Hillerslev Centralskole.

Fotoet er taget nogle få måneder efter, at jeg er flyttet til Ringe.

Det er Signe og Inger, der sidder ved 1. og 2. bord i midterækkeren, og overlærer Hansen i baggrunden.

Vikingeloven, som vi skrev på et stykke pap og lagde op på nogle metalrør i mejeriets baghus.

